

anvende, og for øvrigt vil de forskellige Vurderingsmyndigheder have et forskelligt Syn paa, hvad en saadan Middelgaard med middel Beliggenhed og i middelgod Kultur er. Og for det andet: naar man fastsætter dette for derved at sige, at man ikke vil beskatte de arbejdsskabte Værdier, glemmer man fuldstændigt, at ogsaa denne Middelfaktor ændrer sig gennem Aarene. Det, som er middel i Dag, er ikke middel om en 20—30 Aar. Det, der var middel Kultur for en dansk Bondegaard paa en 50 Tdr. Land for 20 Aar siden, er ikke middel Kultur i dette Øjeblik. Takket være den Drift, det danske Landbrug har paa sin Landbrugsjord, stiger denne middel Kultur, og man vil stadig gennem Aarene komme til at arbejde med en stigende middel Procent. Man vil derfor komme til at straffe de Mennesker, som man netop ønsker at undgaa at straffe, derigenem, at man lægger høj Skat paa dem, som udvikler deres Brugs. Ydeevne stærkest muligt.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt, der var Partiet Venstres officielle Ordfører, vilde ikke være med til en saadan Udvikling af Grundskyldsprincippet, som man vilde det fra det radikale Partis Side, og det ærede Medlem mener, at man kan hindre dette gennem Fastlæggelse af Skatteforholdet og gennem Vurderingsprincippet. Men det ærede Medlem indrømmer dog, at der vel vil ske nogen Forskydning i de nu betalte Skatter, efter at dette Princip er indført. I Anledning af denne Indrømmelse, som jeg gerne vil anholde, og hvorved det ærede Medlem altsaa maa indrømme, at man forærer een Mand en Kapital, som man tager fra en anden Mand, vil jeg gerne fremdrage et Spørgsmaal, som af det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, for kort Tid siden blev rettet til det ærede Medlem Hr. Henningsen. Jeg vil med den højtærede Formands Tilalelse citere denne Udtalelse, fordi jeg synes, den netop træffer Pointen i hele dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen udtaler i Folketingstidende for 1924—25 Sp. 3440: „Hvad er det for Retfærdighedshensyn, og hvad er det for Billighedshensyn, der gør, at man letter Skatten for een Samfundsborger og lægger den over paa en anden, fordi denne er i Besiddelse af en Ejendom?“ Og Sp. 3442: „Hvori ligger det retfærdige, naar man letter Skatten for den, hvis øvrige økonomiske Forhold er lige saa gode, ja, maaske bedre, end de er for den, der har en Ejendom, for at lægge den over paa Ejendomsbesidderen?“

Det er netop dette, jeg ikke begriber. Hvad er det for Retfærdighedshensyn, hvad er det for Billighedshensyn, der kræver, at den Mand, som besidder en Ejendom og har købt den med de Byrder og Rettigheder, som fulgte med Ejendommen, da han overtog den, skal overtage Byrder, som man borttager fra en anden Mand? Hvad er det for Retfærdighedshensyn, hvad er det for Billighedshensyn, der gør, at man skal beskatte den Formue, der anbringes i Jord, højere end den, der anbringes i en Bygning? Og hvad er det for Retfærdighedshensyn og Billighedshensyn, der kræver, at man skal beskatte en Formue, der anbringes i en Bygning, højere end en Formue, der anbringes i rentebærende Papirer eller sættes ind paa en Sparekassebog? Jeg begriber ikke denne Paaberaabelse af Retfærdighedshensyn, naar det kan godtgøres og man maa kunne forstaa, at lige Skat paa lige Jord kan dette System ikke medføre, og naar man ikke anerkender den Betragtning, at man har Lov til gennem Ejendomsskatter at overføre Formue, som en Mand besidder med Rette, til en anden, som altsaa faar den med Urette. Jeg siger, at naar man ikke anerkender dette, forstaaer jeg ikke, hvad det er for Retfærdighedskrav, man her fremfører.

Endelig vil jeg overfor det Princip, der er nedlagt i Lovforslaget, sige, at der er jo noget tiltalende i dette, at de offentlige Kasser, Kommunerne og Staten, skulde have Adgang til en Del af den Værdistigning, som sker igennem det offentlige Foranstaltninger. Men jeg kan ikke anerkende dette Krav, uden at det offentlige samtidig anerkender Forpligtelsen til at udbetale Erstatning til de Mennesker, som ved offentlige Foranstaltninger faar deres Ejendom forringet. Dette ønsker man sikkert ikke fra den højtærede Indenrigsministers Side at komme ind paa ved dette Skattelovforslag, og jeg har for øvrigt aldrig hørt nogen Tilhænger af Grundværdistigningsprincippet, som traadte i Skranken for dette Princip.

I denne Forbindelse kunde jeg have Lyst til at anføre et bestemt Eksempel, som er nær foreliggende, og det er af saa meget mere Interesse, som et af Tingets Medlemmer, der antagelig er til Stede i dette Øjeblik, tilfældigvis kender dette Spørgsmaal til Bunds. Naar vi om kortere eller længere Tid faar gennemført Lille Bælts-Broen, vil der ske mægtige Værdiforskydninger i Strib. Grundene i Strib, hvis Værdi er vokset, fordi Strib har været Centrum for Overfarten til Jylland, vil, naar dette Centrum